

Квазімодо Сальваторе

Біографія

КВАЗІМОДО (Quasimodo) Сальваторе (20.VIII 1901, м. Сіракузи, о. Сіцилія — 14.VI 1968, Неаполь) — італ. письменник, перекладач. Представник герметизму. Навчався з 1919 у Рим. технол. ін-ті, паралельно студював класич. філологію. Примкнув 1936 до течії італ. митцівантифашистів "Corrente" ("Рух"). Член Всесв. Ради Миру з 1950. У збірках поезій "Води і землі" (1930), "Потонулий гобой" (1932), "Ератó і Апóлліон" (1936), "Поезії" (1938) домінує відчуття туги й самотності людини. Трагізм війни відображено в збірках віршів "Надходить вечір" (1942), "День за днем" (1947), "Життя — не сон" (1949), "Фальшива й справжня зелень" (1954), "Незрівнянна земля" (1958), "Даєш і маєш" (1966). В них посилюються соціальні мотиви, центр. стають ідея боротьби проти зла, протистояння фашизму, тема захисту духовного світу людини, збереження його неповторності. Важливе місце в осмисленні К. проблем цивілізації посідає концепція античної культури, животворні здобутки якої стають для поета естетич. та духовними координатами сучасності. Поезія К. овіяна ностальг. спогадом про міфол. Сіцилію. Автор ряду досліджень ("Петрарка і почуття самотності", 1945; "Поет і політик", 1960; "Нотатки про театр", 1961, та ін.). Переклав деякі твори Гомера, Есхіла, Софокла, Евріпіда, Вергілія, Овідія, П. Неруди, Т. Аргезі та ін. Лауреат Нобелів. премії (1959). Окр. вірші К. переклали М. Бажан, Л. Первомайський, П. Соколовський, Я. Бардигола, Ю. Педан, В. Куринський, О. Пахльовська та ін.